

دکتر مهدی امینیان

پژوهشگر و تحلیل‌گر فرهنگ و سیاست آمریکایی
همکار در مرکز مطالعات آمریکا

اسلحه برای قهرمان‌سازی و سلطه مطلق بر جهان مفهومی در باب مدنیت مسلح آمریکایی بررسی سیرتاریخی و فکری خرید و به‌کارگیری سلاح در آمریکا

روانی برای حفاظت از خود نداشتند، اما این وضعیت مهاجر، برای آن‌ها که به دنبال استحصال زمین‌ها و استعمار بومیان بودند و دولت‌های پشتیبان‌شان هم دورادور از گسترش قلمرو اروپایی در سرزمین جدید حمایت می‌کردند، اصلاً حالت مهمانی نداشت و بیشتر شبیه دزدی مسلحانه بود. طبیعی است که آمادگی برای درگیری و حذف هر مانع مزاحم حتی آدم‌ها، به پیش‌زمینه روانی آمریکاییان تبدیل شد. کار به همین جا نیز ختم نشد و آمریکاییان، نه فقط با بومیان درافتادند و خود را در معرض شبیخون‌های انتقام‌جویانه آن‌ها و در نتیجه، در معرض یک ترس روانی قرار دادند که تنها اسلحه قدرتمند می‌توانست تا حدودی آن را آرام کند، بلکه مالیات سنگین دولت‌های اروپایی، به تدریج آن‌ها را در قرن ۱۸ به درگیری‌هایی با نیروهای نظامی خودی سوق داد. حالا آن‌ها

کشانده^۱، به تدریج شکل گرفته و کارش به جایی رسیده که در عرصه بین‌الملل نیز دهه‌ها است، کشتن اشتباهی ملت‌ها را به تصور یا توجیه خطر احتمالی برای رؤیای سلطه مطلق بر جهان، درپیش گرفته است. آمریکاییان پیش از هرچیز، مهاجران اروپایی بی‌دولت بودند. اروپایی بودند یعنی در دوره‌ای از اروپا مهاجرت کردند که بالا گرفتن جنگ‌های مذهبی به تحکیم اقتدار پادشاهان بر زندگی مردم و تحمیل فشار به اقلیت‌ها، منجر شده بود^۲ و بی‌دولت بودند، بدین معنا که پا در سرزمینی می‌گذاشتند که در آن، هیچ حاکمیت خودی مستقر نبود و صرفاً قلمروهایی در اختیار قبایل بومی و سرخپوست قرار داشت. شاید اگر قرار بود اروپاییان مهاجر با سرخپوست‌ها ترکیب شوند، مشکل

برای ما ملت متمدن شرقی که تعریفمان از انسان‌هایی که در کوچه و خیابان می‌بینیم، همسایه، همشهری، هم‌وطن و هم‌نوع بوده، دشوار است که تصور کنیم، صبح که از خانه برای خرید مایحتاج خود خارج می‌شویم، کلت کمربندی بندیم یا در موتورسیکلت خود، جایی برای دولول فیل کش تعبیه کنیم، اما برای بسیاری از آمریکاییان، این‌طور نیست. هر شیء، حیوان و انسانی در وهله اول برای بسیاری از عوام سفیدپوست آمریکایی، یک «تهدید» به شمار می‌آید و نه فقط در فیلم‌هایشان، بلکه در زندگی عادی نیز قهرمان ساختن از کشتن و کُشنده را به شفقت و حمایت نسبت به کشته‌شده ترجیح می‌دهند. قطعاً نمی‌توان با یک جمله سرراست که «از ابتدا این‌گونه بوده است»، خیال خود را راحت کرد. این تفنگ‌بازی خطرناک که حالا پلیس این کشور را به کشتن اشتباهی هزار نفر در هر سال

۱. <https://www.nature.com/articles/d41586-019-02601-9>

۲. وجوی، جان فرانکو، (۱۳۷۷). تکوین دولت مدرن، ترجمه بهزاد باشی. تهران: آگه.

مانند دوره فنودالیتة در زادگاه‌های اروپایی شان، با خدم وحشم خود در زمین‌های زراعی وسیع و ویلاهای شاه‌نشینی که در آمریکا ساخته بودند، برای مقابله نظامی آماده می‌شدند. عمق تهدید تاجایی پیش رفته بود که مسلح بودن برده‌ها نیز نه یک تهدید برای خان آمریکایی، بلکه به یک ضرورت تبدیل شده بود.

پیروزی بر ارتش‌های اروپایی و تشکیل دولت فدرال آمریکا در ۱۷۸۹ میلادی، اساساً باید مقدمه پایان این بازی خطرناک در روان و فرهنگ آمریکایی می‌شد، اما این‌گونه نشد. آمریکاییان که در فضای رقابت شدید میان ایالت‌ها درگیر بودند، تصمیم گرفتند در قانون اساسی خود، حق ایالات برای حفظ نیروی نظامی مستقل را محترم شمرده و به

آن‌ها اجازه دهند، در صورت وقوع حمله بدون نیاز به کسب مجوز از دولت مرکزی، واکنش نظامی داشته باشند. هفتادسال بعد، همین برای آن‌ها دردسر شد زیرا پس از عیان شدن اختلاف نظر ایالات در این مدت، چند ایالت تصمیم گرفتند با یکدیگر ائتلاف کرده و یک دولت مستقل را تشکیل دهند. دهه ۱۸۶۰ شاهد خودکشی بی‌سابقه آمریکاییان

بود. حالا گلوله‌های وحشی آن‌ها، نه فقط به سر بومیان، بردگان یا سربازان ارتش زورگروی اروپایی بلکه به سمت یکدیگر شلیک می‌شد. بی‌اعتمادی که در میان خطوط قانون اساسی جا خوش کرده بود، سر برآورد و بیش از ۵۰۰ هزار تن را بلعید.^۱ در قانون اساسی آمریکا علاوه بر حق ایالات بر حق شهروندان، برای داشتن سلاح نیز تأکید شده است (اصلاحیه دوم به سال ۱۷۹۱).^۲ دلیل این تأکید چه چیزی بود؟ فضای سیاسی آن سال‌ها با انقلاب فرانسه عجین شده بود، انقلابی که در آن، مردم یک کشور هم‌راستا با نظریه اندیشمندان انگلیسی و فرانسوی چون توماس هابز و ژان ژاک روسو، علیه پادشاهی که به سوگندهایش وفادار نماند، شوریدند و پیروز شدند. یک قرن و نیم قبل از انقلاب آمریکا نیز چارلز استوارت اول، پادشاه بریتانیا، به دست ارتش پارلمان اعدام شده بود که خاطره آن، هنوز در ذهن مهاجران انگلیسی - که قبل‌تر و بعدتر از آن از آزار و اذیت مأموران حکومت به جرم پروتستان‌تیسیم فرار کرده و حالا ارتش جرج سوم پادشاه وقت بریتانیا در زمان انقلاب آمریکا را شکست داده

بودند- طراوت داشت.^۳ همه این پیروزی‌ها با مقاومت ارتش شاهی روبرو می‌شد، بنابراین آمریکاییان به دنبال جایگزین مناسبی برای تأسیس یک ارتش متمرکز در دست حکومت بودند که هر آن، ممکن بود علیه مردم به کار گرفته شود.^۴ داشتن سلاح در این فضای فکری و تاریخی، نه تنها در ذهن آمریکاییان، توحش به شمار نمی‌آمد، بلکه به معنای تأکید بر حقوق مدنی و آماجگی دائم برای حفاظت از آن در برابر حکومت بود. سلاح همان قدر نشان‌دهنده شهروندی بود که برگه رأی و البته حق حمل سلاح همان قدر محدود بود که حق رأی؛ یعنی پدران بنیان‌گذار آمریکا، حق حمل سلاح را برای شبه‌نظامیان آموزش دیده از میان سفیدپوستان محترم شمردند که به زعم آن‌ها باید همواره در برابر بردگان و بومیان، مجهز باشند و در مواقع تهدید از جانب حکومت نیز در یک ارتش مردمی بسیج می‌شوند. خطر شورش بردگان یا شکل‌گیری تیرانی، آن قدر نزدیک قلمداد می‌شد که مدنیت آمریکایی بدون سلاح دوامی نداشت. حق حمل سلاح، البته مانند حق رأی بعداً گسترش پیدا کرد و در نهایت، طی حکم دیوان عالی در سال ۲۰۰۸

میلادی در پرونده هیلر، برای همه آحاد مردم تثبیت شد، حتی اگر هیچ ربطی به ارتش مردمی نداشته باشند. از مهم‌ترین حامیان توسعه این حقوق، انجمن اسلحه‌داران و برخی شرکت‌های اسلحه‌سازی بودند. البته ترس از مسلح شدن سپاه‌پوستان با اینکه یک قرن و نیم از لغو برده‌داری گذشته، هنوز در جان سفیدپوستان آمریکایی - که می‌دانند چه زخمی بر پیکره سپاهان زده‌اند - باقی است. اولین نتیجه فروش گسترده تسلیحات در داخل آمریکا و مقاومت فروشندگان آن در برابر لغو اصلاحیه دوم قانون اساسی یا ایجاد محدودیت مؤثر بر آن، لزوم تجهیز پلیس به تسلیحات قوی‌تر در این جامعه آنارشیک است؛ به گونه‌ای که گاهی پلیس آمریکا به ارتش آن کشور شبیه می‌شود. البته پلیس، خریدهای نظامی خود را توجیه می‌کند. تصور کنید یک پلیس آمریکایی بر سر صحنه گروگان‌گیری در بانک یا شلیک مسلحانه در کلوب شبانه می‌رسد، اولین چیزی که نیروهای پلیس پیش از هر اقدامی از آن مطمئن می‌شوند، تعداد مهاجمان و اسلحه آن‌ها است. وقتی چند مهاجم روی دوش خود رگبارهایی دارند که با سرعت ۲۴۰۰ تا ۳۲۰۰ فوت بر ثانیه شلیک می‌کند و با خیال راحت چند دور از گلوله‌های آن را روی خودروهای پلیس خالی

3. <https://www.pri.org/stories/2017-11-17/origins-second-amendment>

4. <https://www.washingtonpost.com/news/made-by-history/wp/2018/02/22/what-the-second-amendment-really-meant-to-the-founders/>

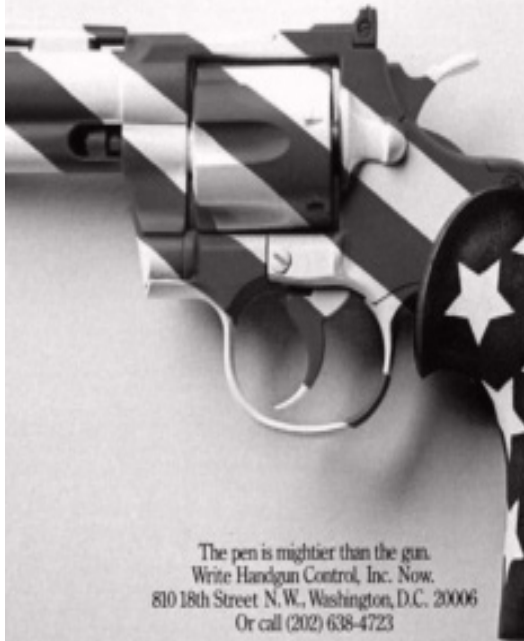
1. http://www.digitalhistory.uh.edu/disp_textbook.cfm?smtID=3&psid=407

۲. وزارت خارجه آمریکا. (۱۳۹۸). قانون اساسی ایالات متحده آمریکا: همراه با ترجمه فارسی. تهران: اندیشکده مطالعات آمریکا، پژوهشکده شهید صدر (ره).

**LAST YEAR, HANDGUNS KILL
48 PEOPLE IN JAPAN.
8 IN GREAT BRITAIN.
34 IN SWITZERLAND.
52 IN CANADA.
58 IN ISRAEL.
21 IN SWEDEN.
42 IN WEST GERMANY.
10,728 IN THE UNITED STATE**

Based on 2017 numbers.

GOD BLESS AMERICA.

STOP HANDGUNS BEFORE THEY STOP Y

می‌کنند، آیا نیروهای پلیس می‌توانند با یک کلت کالیبر ۴۰ یا ۴۵، با آن‌ها روبرو شوند؟ در برخی از سالیان اخیر مانند ۲۰۱۶ میلادی، نزدیک به نیمی از نیروهای پلیس که در صحنه درگیری کشته شده‌اند، با اسلحه جنگی روبرو شدند.^۱ بیهوده نیست از سال ۲۰۰۶ میلادی، طی ۱۰ سال، ۱٫۵ میلیون محصول مرتبط با تسلیحات از پنتاگون به پلیس فدرال، ایالتی و محلی داده شده است. نفربرهای مسلح و ضد مین و تفنگ ام-۱۶ و ام-۱۴، نمونه‌هایی از آن است.^۲ انتقال این تجهیزات جنگی به پلیس در سال ۲۰۱۵ میلادی، به دستور باراک اوباما رئیس‌جمهور وقت ایالات متحده ممنوع شد اما آگوست ۲۰۱۷ میلادی، بار دیگر این مانع قانونی به دستور دونالد ترامپ برداشته شد.^۳ تسلیح پلیس به اسلحه مرگبارتر البته یک دور باطل را شکل داده که در آن، تقویت سلاح پلیس، به جنایتکاران هشدار می‌دهد نیاز به سلاح قوی‌تری دارند و با مرگبارتر شدن سلاح آنان، پلیس به اسلحه جدید نیاز دارد. با توجه به آنچه گفته شد، نظامیگری آمریکاییان دارای بنیان‌های فرهنگی و تاریخی متعدد و مستحکمی بوده و دقیقاً به همین دلیل است که با وجود همه توحشی که از آن برآمده، هنوز پابرجا مانده است. اینکه چه تحول تدریجی ممکن است که این بنیان‌ها را دچار استحاله کند یا چه بلای مملکت سوزی بومرنگ‌وار بر سر آمریکاییان خراب خواهد شد، به قلم تاریخ نگاشته می‌شود.

1. <https://www.policone.com/police-products/firearms/articles/4-ways-pds-can-justify-a-patrol-rifle-program-YELOldJFhqjWWHqT/>

2. <https://www.forbes.com/sites/adamandrzejewski/2016/05/10/war-weapons-for-americas-local-police-departments/#35e07f4c4af4>

3. <https://www.theguardian.com/commentisfree/2017/aug/31/president-trump-giving-police-weapons-of-war-executive-order>